

VENDIM
Nr. 38, datë 5.7.2012

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	Anëtar i	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar i	“	“
Sokol Berberi	Anëtar i	“	“
Admir Thanza	Anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	Anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	Anëtare e	“	“

me sekretare Edmira Babaj, në datë 24.01.2012 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore, me dyer të hapura, çështjen nr. 57/32 Akti që i përket:

KËRKUES: Bashkimi i Sindikatave të Pavarura të Shqipërisë, përfaqësuar nga avokati Baftjar Rusi, me autorizim.

Shoqëria “Titan Konstruksion” sh.p.k., përfaqësuar nga avokatja Enkeleda Hysa, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Sindikata e Pavarur e Ushqimit, përfaqësuar nga avokati Rustem Gjata, me deklaram.

Zyra Vendore e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme Sarandë, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, i vendimit nr. 00-2011-1117 (191), datë 21.4.2011 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 3, 4, 15, 41/1, 42/1/2, 43, 131/f dhe 134/1/g dhe 142 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i konventës europiane për të drejtat e njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Altina Xhoxhaj, përfaqësuesit e kërkesve, që kërkuan pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjektit të interesuar, Sindikata e Pavarur e Ushqimit, që kërkoj rrëzimin e kërkesës dhe, pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Në bazë të dekretit të Presidentit nr. 204, datë 5.6.1992 “Për pasurinë e sindikatave”, Kampi i Pushimit të Punëtorëve Sarandë është regjistruar në Zyrën Vendore të Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme (ZVRPP) Sarandë në pronësi të Bashkimit të Sindikatave të Pavarura të Shqipërisë (BSPSH).

2. Në datën 15.5.1997, me kontratën e dhurimit nr. 2591 rep. dhe 1040 kol., BSPSH-ja ia ka dhuruar këtë pasuri Sindikatës të Pavarur të Ushqimit (SPU), kontratë e cila është regjistruar edhe në ZVRPP.

3. Në datën 18.5.2000, BSPSH-ja ka lidhur një kontratë qiraje me shoqërinë “Titan Konstruksion” sh.p.k., me anë të së cilës i jepte me qira 40% të objektit në fjalë. Shoqëria “Titan Konstruksion” i është drejtuar ZVRPP-së Sarandë për regjistrimin e kësaj kontrate, veprim që është refuzuar të kryhet nga kjo e fundit me arsyetimin se pasuria objekt kontrate rezultoi të regjistruar në pronësi të SPU-së.

4. Shoqëria “Titan Konstruksion” sh.p.k. i është drejtuar gjykatës me padë, me objekt deklaramin e pavlefshmërisë së kontratës së dhurimit nr. 2591 rep. dhe 1040 kol, datë 15.05.1997, me pretendimin se në momentin e dhurimit BSPSH-ja nuk ka qenë pronare e vetme e sendit, por vetëm e 40% të tij.

5. Me vendimin nr. 386, datë 26.06.2000, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë ka vendosur: “Konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së dhurimit nr. 2591 rep. 1040 kol, datë 15.5.1997 dhe, duke i vlerësuar palët në mirëbesim, kthimin e tyre në gjendjen e mëparshme. Fshirjen e regjistrimit hipotekor të kontratës së sipërcituar në regjistrat e palës së paditur Zyra e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme

Sarandë. Detyrimin e palës së paditur Zyra e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme Sarandë, të regjistrojë kontratën e qirasë nr. 770 rep. 142 kol., datë 18.5.2000 në favor të shoqërisë “Titan Konstruktion” sh.p.k.”.

6. Me vendimin nr. 81, datë 9.3.2005, Gjykata e Apelit Gjirokastrë ka vendosur prishjen e vendimit nr. 386, datë 26.6.2000 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë dhe pushimin e gjykimit të çështjes.

7. Me vendimin nr. 00-2007-627 (542), datë 02.05.2007, Gjykata e Lartë ka vendosur prishjen e vendimit nr. 81, datë 9.3.2005 të Gjykatës së Apelit Gjirokastrë dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 386, datë 26.6.2000 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë.

8. Me pretendimin se vendimi i mësipërm i Gjykatës së Lartë ishte jokushtetues, SPU-ja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese me kërkesë për shfuqizimin e tij. Me vendimin nr. 8, datë 13.03.2008, Gjykata Kushtetuese, pasi i gjeti pretendimet e kërkuarit të pabazuara, vendosi rrëzimin e kërkesës.

9. Me kërkesën e datës 15.2.2008, SPU-ja i është drejtuar Gjykatës së Lartë me kërkesë për rishikimin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë (të sipërcituara), bazuar në nenin 494/a të Kodit të Procedurës Civile (KPC), duke paraqitur si provë të re aktin e Kontrollit të Lartë të Shtetit (KLSH), të hartuar pas kontrollit të ushtruar prej tij në ZVRPP-në Sarandë.

10. Me vendimin nr. 00-2011-1117 (191), datë 21.4.2011, Gjykata e Lartë ka vendosur: “Pranimin e kërkesës për rishikim. Prishjen e vendimit nr. 542, datë 2.5.2007 të Gjykatës së Lartë, vendimit nr. 81, datë 9.3.2005 të Gjykatës së Apelit Gjirokastrë, vendimit nr. 386, datë 26.06.2000 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë dhe dërgimin e çështjes për rigjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Sarandë, me tjetër trup gjykues”.

11. Kërkesit, Bashkimi i Sindikatave të Pavarura të Shqipërisë dhe shoqëria “Titan Konstruktion” sh.p.k., i janë drejtuar Gjykatës Kushtetuese, me dy kërkesa të veçanta të datës 27.9.2011, me objekt shfuqizimin e vendimit të mësipërm të Gjykatës së Lartë. Në mbështetje të nenit 1, pika 2, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, në lidhje me nenin 57 të KPC-së, meqenëse kërkesat kanë lidhje dhe objekti është i njëjtë, Gjykata Kushtetuese vendosi bashkimin dhe shqyrtimin e tyre në një çështje të vetme.

12. Kërkuarit pretendojnë se vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka pranuar kërkesën për rishikim, është pasojë e një procesi jo të rregullt ligjor dhe paraqesin, në mënyrë të përmbledhur, këto shkaqe:

12.1 Kërkesa për rishikim është paraqitur tej afatit prekluziv 1-vjeçar nga dita kur ka lindur shkak për rishikim. Kërkuari e ka paraqitur kërkesën në datën 15.02.2008 dhe pretendon se është vënë në dijeni të “provës së re” në datën 4.2.2008, ndërkohë që rezultoi e provuar se ai ka marrë dijeni për aktin e kontrollit të KLSH-së në datën 24.02.2006. Gjykata e Lartë nuk ka paraqitur në mënyrë të drejtë dhe korrekte faktet e paraqitura në seancë në lidhje me datën e marrjes dijeni të këtij akti, duke cenuar në këtë mënyrë parimin e sigurisë juridike.

12.2 Është cenuar parimi i sigurisë juridike edhe për arsye se Gjykata e Lartë ka vlerësuar, duke u dhënë kuptim tjetër, fakte dhe prova që janë objekt shqyrtimi në vendimin e themelit.

12.3 Është cenuar parimi i paanshmërisë në gjykim, pasi në trupin gjykues që ka shqyrtuar këtë çështje në seancë gjyqësore kanë marrë pjesë dy gjyqtarë (G.Z. dhe M.F.), të cilët kanë marrë pjesë më parë në shqyrtimin e kërkesës për rishikim në Dhomë Këshillimi, ku është diskutuar dhe vendosur kalimi i saj për shqyrtim në seancë gjyqësore. Këto dy vendime lidhen me shqyrtimin e të njëjtit fakt, me të njëjtat subjekte dhe me të njëjtin konflikt gjyqësor. Parimi i paanshmërisë është cenuar edhe për arsye se shqyrtimi i kësaj çështjeje nuk është bërë nga gjyqtarët përkatës të caktuar, duke kuptuar me këtë trupin gjykues të formuar dhe shpallur publikisht. Gjykimi i çështjes ishte planifikuar në datën 17.3.2011 duke u shpallur edhe përbërja e trupit gjykues. Seanca u shty me shpallje në datën 21.4.2011 dhe ajo u çel me një trup tjetër gjykues dhe nuk u paraqit asnjë shpjegim lidhur me ndryshimin e kësaj përbërjeje.

12.4 Në rastin në shqyrtim nuk jemi para institutit të rishikimit të vendimit të formës së prerë, pasi nuk ka asnjë provë të re që nuk është ditur nga pala gjatë shqyrtimit të çështjes. Prova e re, e konsideruar si e tillë nga Gjykata e Lartë, jo vetëm që në formë nuk ka cilësinë e provës, por edhe në përmbajtje nuk ligjëron provën në kuptim të nenit 494/a të KPC-së.

12.5 Nëpërmjet shkeljes të së drejtës dhe interpretimit të gabuar të normave ligjore, Gjykata e Lartë ka cenuar të drejtat e fituara nëpërmjet një procesi të rregullt dhe të ligjshëm.

13. Subjekti i interesuar, Sindikata e Pavarur e Ushqimit, parashtroi para Gjykatës, në mënyrë të përmbledhur se:

13.1 Lidhur me çështjen e afatit të paraqitjes së kërkesës për rishikim, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se ky afat është respektuar. Pretendimi se subjekti i interesuar është njoftuar për aktin e kontrollit

në vitin 2006, nuk mbështetet në asnjë provë, pasi nuk vërtetohet marrja dijeni në atë kohë.

13.2 Pretendimin për paanshmërinë e gjyqtarëve të Kolegjit Civil kërkuesit duhet ta kishin ngritur në fillim të procesit gjyqësor, në çastin kur u shpall përbërja e trupit gjykues. Përbërja e kolegjit që shqyrton çështjen në Dhomën e Këshillimit nuk mbetet e fshehtë dhe kërkuesit kishin kohë, deri në zhvillimin e seancës gjyqësore, të verifikonin të dhënat për gjyqtarët përkatës, përmes sekretarisë gjyqësore të Gjykatës së Lartë. Edhe në thelb ky pretendim nuk qëndron, pasi në Dhomën e Këshillimit nuk shqyrtohet çështja në themel, por bëhet vetëm verifikimi nëse kërkesa plotëson ose jo shkaqet ligjore.

13.3 Lidhur me pretendimin se nuk mund të konsiderohet provë e re akti i kontrollit të KLSH-së, vlerësojmë se ky organ ka zbuluar vetëm faktin e kalimit të pronësisë mbi pasurinë e paluajtshme në bazë të vendimeve gjyqësore për regjistrimin e personave juridikë dhe ndryshimeve që ata pësojnë.

13.4 Çështjet e tjera të ngritura në kërkesë kanë të bëjnë më vlerësimin e provave dhe si të tilla nuk hyjnë në juridiksionin kushtetues.

II

A. Lidhur me legjitimitimin e kërkuesve për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese

14. Bazuar në nenin 131/f të Kushtetutës, Gjykata Kushtetuese (Gjykata) vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individit për shkeljen e të drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi ai të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Gjykata ka theksuar se juridiksioni kushtetues për shkeljen e së drejtës themelore për një proces të rregullt bëhet i mundur kur kërkuesi shteron mjetet e ankimit pranë gjykatave të sistemit gjyqësor, çka nënkupton që kërkuesi duhet t'i shfrytëzojë, në shkallët e sistemit gjyqësor, të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të së drejtës të pretenduar. Mjetet ligjore konsiderohen të shteruara kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 17, datë 18.7.2005; nr. 1, datë 25.1.2010; nr. 17, datë 16.05.2011 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Gjykata ka vlerësuar se në rastet kur kundërshtohet procesi i rishikimit i zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për vetë specifikën e këtij lloji gjykimi, duke qenë se rishikimi është mjet i jashtëzakonshëm dhe vendimi i Gjykatës së Lartë është përfundimtar, kërkuesi nuk ka mjet tjetër për të goditur vendimin që ka pranuar kërkesën për rishikim dhe ka vendosur prishjen e vendimeve gjyqësore të formës së prerë (*shih vendimet nr. 17, datë 18.7.2005; nr. 5, datë 26.1.2007; nr. 6, datë 16.2.2007 të Gjykatës Kushtetuese*).

Për sa më sipër, edhe në lidhje me çështjen konkrete në shqyrtim, Gjykata vlerëson se kërkuesit i kanë shteruar mjetet ligjore, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës dhe se pretendimet e ngritura në kërkesë duhet t'i nënshtrohen shqyrtimit kushtetues.

B. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të sigurisë juridike

15. Kërkuesit pretendojnë se është cenuar parimi i sigurisë juridike, për arsye se kërkesa për rishikim është paraqitur tej afatit prekluziv 1-vjeçar nga dita kur ka lindur shkaku për rishikim dhe, në këto kushte, ajo nuk duhej të pranohej për shqyrtim. Sipas tyre, rezultoi e provuar se SPU-ja ka marrë dijeni kohë më parë për aktin kontrollin e KLSH-së dhe se ky akt i është komunikuar asaj që në vitin 2006.

16. Gjykata ka pranuar se mbrojtja kushtetuese dhe ligjore e të drejtave dhe lirive të individit mund të realizohet vetëm kur ushtrohet brenda afateve ligjore të përcaktuara. Përcaktimi i këtyre afateve nuk përbën një qëllim në vetvete, por bëhet për mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve dhe në funksion të parimit të sigurisë juridike. Mospërcaktimi i këtyre afateve do të çonte në një situatë të tillë ku konfliktet gjyqësore asnjëherë nuk do të zgjidheshin përfundimisht mes palëve dhe situata e tyre do të ishte e pasigurt, pasi në çdo moment, një e drejtë e fituar me një vendim gjyqësor, potencialisht do të mund të cenohet apo preket me një vendim të dhënë nga një gjykatë më e lartë (*shih vendimin nr. 5, datë 2.3.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Neni 445 i KPC-së parashikon se: "*ankimi në gjykatën e apelit, rekursi në Gjykatën e Lartë dhe rishikimi nuk mund të bëhen pasi ka kaluar një vit nga shpallja e vendimit*", kurse neni 496 i KPC-së parashikon se: "*kërkesa për rishikim mund të paraqitet brenda 30 ditëve nga dita që pala ka marrë dijeni për shkaktun e rishikimit, por në çdo rast jo më vonë se një vit nga dita që ka lindur shkaku i rishikimit*." Këto dy dispozita dallojnë nga njëra-tjetra sepse: i) neni 445 sanksionon prekluzivitetin (afatin) e ankimit si mjet procedural për të gjitha llojet e ankimit, përfshirë dhe kërkesën për rishikim, duke pasur parasysh se zë vend në titullin e parë të pjesës së tretë të Kodit, kurse neni 496 sanksionon afatin ligjor vetëm për sa i përket kërkesës për rishikim që zë vend në titullin e tretë të pjesës së tretë të Kodit; ii) neni 445 përcakton vetëm ankimin

njëvjeçar nga shpallja e vendimit, kurse neni 496 përcakton afatin njëvjeçar që nga dita që ka lindur shkakun e rishikimit; iii) neni 445 nuk ka si qëllim përcaktimin e afatit për ankim, ndërsa neni 496 saktëson afatin 30-ditor, si determinant nga dita që pala ka marrë dijeni për shkakun e rishikimit. Gjykata ka vlerësuar se në rastet e paraqitjes së kërkesës për rishikimin e një vendimi të formës së prerë, neni 445 i KPC-së duhet të zbatohet në harmoni me nenin 496 të KPC-së për sa i përket afatit prekluziv njëvjeçar, për pasojë paraqitja e kërkesës tej këtij afati e bën atë të papranueshme. Pra, ky afat llogaritet ose nga momenti që është shpallur vendimi që ankimohej ose nga momenti që merr formë të prerë vendimi që përmban shkakun e rishikimit të parashikuar nga neni 494 i KPC-së. Nëse nuk do të interpretohej në këtë mënyrë, neni 445 i KPC-së ashtu si është shkruar do të ishte i paaplikueshëm, duke ia ngushtuar hapësirat individit për të pasur akses në gjykatë dhe për të shfrytëzuar mjetin procedural të jashtëzakonshëm të kërkesës për rishikim (*shih vendimin nr. 20, datë 29.9.2008 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Kushtetuta i ka dhënë Gjykatës së Lartë autoritetin të njësojë ose ndryshojë praktikën gjyqësore, pra të mbajë qëndrime në çështje të veçanta me qëllim unifikimin e vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme. Ky funksion ushtrohet nga Gjykata e Lartë, duke tërhequr për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara çështje të caktuara. Sa më sipër, vjen si pasojë e pozicionit të saj si organi më i lartë i sistemit gjyqësor dhe lidhet me funksionin e përgjithshëm të saj për të siguruar uniformitetin e interpretimit të normave ligjore nga ana e gjyqtarëve të zakonshëm, përmes përcaktimit të linjave të interpretimit të cilave gjyqtarët duhet t'u përmbahen. Përfundimet në të cilat arrin Gjykata e Lartë nuk vlejnë vetëm për rastin konkret të zgjidhur prej saj, por për të gjitha rastet e ngjashme për gjykatat e tjera, ose vetë kolegjet e thjeshta të asaj gjykate. Barazia në të drejta, mes të tjerash, përcakton edhe detyrimin për vendimmarrje të njëjtë dhe të qëndrueshme në çështje të ngjashme nga gjykatat e zakonshme (*shih vendimin nr. 6, datë 17.2.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Në lidhje me afatin e kërkesës për rishikim, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se ligjvënisi e ka klasifikuar kërkesën për rishikim në mjetet për t'u ankuar ndaj vendimeve të gjykatave, krahas apelit dhe rekursit (neni 442 i KPC-së), si dhe ka përcaktuar të njëjtin afat prekluziv njëvjeçar për të tria llojet e ankimeve (neni 445 i KPC-së). Ky afat prekluziv (dekadence) llogaritet nga momenti që është shpallur vendimi që ankimohej, apo vendimi i formës së prerë që përmban shkakun e rishikimit, sipas rasteve të parashikuara në nenin 494 të KPC-së. Pavarësisht nga shkakun e rishikimit, fillimi i afatit 30-ditor nga dita e marrjes dijeni për të, si dhe i afatit 1-vjeçar nga dita që ka lindur shkakun e rishikimit, është i njëjtë për të gjitha rastet që përbëjnë shkak rishikimi të një vendimi gjyqësor të formës së prerë. Këto afate, duke qenë afate prekluzive (dekadence), nuk mund të pezullohen, të ndërpriten apo të rivendosen (*shih vendimin unifikues nr. 8, datë 24.03.2005 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë*).

20. Në lidhje me çështjen konkrete në shqyrtim, bazuar në dosjen gjyqësore, Gjykata vëren se me shkresën e datës 24.10.2006, KLSH-ja i ka dërguar edhe Presidentit të SPU-së aktin e verifikimit të kryer nga ky institucion në ZVRPP-në Sarandë. Po ashtu, rezulton se me shkresën e datës 4.2.2008, KLSH-ja i ka dërguar SPU-së, sipas kërkesës së kësaj të fundit të datës 15.1.2008, një kopje të rezultateve të po këtij kontrolli të ushtruar në ZVRPP-në Sarandë. Është pikërisht data 04.02.2008, që mban shkresa e KLSH-së, e cila është konsideruar nga Gjykata e Lartë si momenti i marrjes dijeni nga SPU-ja për provën e re me shkresë, duke e vlerësuar kështu kërkesën si të paraqitur brenda afatit ligjor një mujor nga marrja dijeni dhe atij një vjeçar nga shpallja e vendimit, por duke shmangur vlerësimin e saj lidhur me afatin tjetër, të përcaktuar në nenin 496 të KPC-së, atë një vjeçar nga lindja e shkakut të rishikimit.

21. Duke pasur parasysh përmbajtjen e dispozitave procedurale që rregullojnë afatet për ushtrimin e mjeteve të ankimit, dhe më specifikuat ato që rregullojnë kërkesën për rishikim, si dhe interpretimin që u është bërë atyre nga jurisprudenca e kësaj Gjykate dhe ajo e Gjykatës së Lartë, Gjykata vëren se momenti i lindjes së shkakut të rishikimit është data 24.10.2006. Edhe pse Gjykata e Lartë ka vlerësuar se subjekti i interesuar ka ushtruar kërkesën për rishikim brenda afatit 30-ditor nga marrja dijeni dhe atij njëvjeçar nga shpallja e vendimit që kërkohet të rishikohet, ajo Gjykatë nuk ka marrë në konsideratë një afat tjetër prekluziv, i cili lidhet me momentin e lindjes së shkakut të rishikimit. Gjykata vlerëson se kërkesa për rishikim është paraqitur më vonë se një vit nga lindja e shkakut të rishikimit, pra tej afatit ligjor prekluziv të përcaktuar në nenin 496 të KPC-së, dhe Gjykata e Lartë, duke e pranuar një kërkesë të tillë si të paraqitur brenda afateve ligjore, u ka cenuar kërkuesve të drejtat e fituara me vendime gjyqësore të formës së prerë, duke cenuar në këtë mënyrë parimin e sigurisë juridike.

Për sa më sipër, ky pretendim i kërkuesve është i bazuar dhe duhet të pranohet.

C. Lidhur me pretendimet e tjera të paraqitura nga kërkuesit

22. Në lidhje me pretendimet e tjera të paraqitura në kërkesë, më konkretisht për cenimin e parimit të paanshmërisë në gjykim, parimit të sigurisë juridike për arsye se i janë dhënë kuptim tjetër fakteve dhe provave që janë objekt shqyrtimi në vendimin e themelit, se në rastin në shqyrtim nuk jemi para institutit të rishikimit të vendimit të formës së prerë, pasi nuk ka asnjë provë të re që nuk është ditur nga pala gjatë shqyrtimit të çështjes etj, Gjykata vlerëson se përderisa ka konstatuar më sipër se procesi i zhvilluar në Gjykatën e Lartë ka qenë jokushtetues, për shkak të pranimit të një ankimi të paraqitur jashtë afatit ligjor, ajo nuk e sheh të arsyeshme të ndalet në vlerësimin e pretendimeve të tjera të ngritura nga kërkuuesit.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, të vendimit nr. 00-2011-1117 (191), datë 21.4.2011 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

- Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Xhezair Zaganjori, Admir Thanza, Sokol Berberi, Petrit Plloçi, Altina Xhoxhaj, Fatmir Hoxha.

Anëtar kundër: Vladimir Kristo